

Arrest

nr. 208 936 van 6 september 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 11 juni 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juli 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juli 2018.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 mei 2018 waarbij het verzoek tot internationale bescherming onderzocht en

behandeld wordt onder toepassing van artikel 57/6/1, §1 en waarbij het verzoek kennelijk ongegrond wordt verklaard onder toepassing van artikel 57/6/1, §2.

2. Artikel 57/6/1, §1, eerste lid, b) van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3; of”

Artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

3.1. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

Bij koninklijk besluit van 17 december 2017 werd India aangewezen als veilig land van herkomst.

Om een verzoek om internationale bescherming ingediend door een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die er voorheen zijn gewone verblijfplaats had, gegrond te kunnen verklaren, moet de verzoeker derhalve substantiële redenen opgeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet belet de verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker.

3.2. Het is in casu duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, zijnde India, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven die aantonen dat, ondanks diens afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar.

3.3. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen concreet verweer voert tegen de desbetreffende overwegingen aangezien hij zich hoofdzakelijk beperkt tot het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker in Parijs geen aangifte heeft gedaan van de diefstal van zijn paspoorten omdat hij wist dat het geen enkele nut had en omdat hij illegaal in Frankrijk verbleef, volstaat allermindst en biedt hiertoe geen verschoning. Dient hierbij overigens te worden opgemerkt dat het gegeven dat verzoeker, ondanks zijn eerdere aanwezigheid in Frankrijk, heeft nagelaten internationale bescherming te vragen, een indicatie is dat hij internationale bescherming niet dringend nodig achtte. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoeker dienaangaande ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde vrees voor vervolging.

Verzoeker legt voorts uit dat hij niet naar de Indische ambassade geweest is, juist omdat hij bescherming vraagt ten aanzien van dat land, doch overtuigt geenszins. Verzoeker verklaarde immers problemen te kennen met kleine lokale boeren, niet met de autoriteiten in zijn land.

Waar verzoeker stelt dat de politie geen enkele poging ondernam om de daders op te pakken of hem effectief bescherming te bieden, komt hij niet verder dan loutere beweringen. Verzoeker legt vooreerst geen enkel begin van bewijs neer van de beweerde aanval. Verzoeker verklaarde dat hij wel een aangifte wou doen van de aanval, maar dat de politie niet naar hem omkeek en dat er zelfs geen FIR werd opgesteld (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 17 mei 2018, p. 11). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt echter dat FIR's worden opgesteld op vraag van het slachtoffer van een vergrijp, en nog geen deel uitmaken van het eigenlijk onderzoek van de politie. Dat verzoeker geen FIR zou kunnen hebben indienen nadat hij in het ziekenhuis werd geslagen, acht de Raad niet geloofwaardig. Verzoeker heeft overigens zeer weinig ondernomen om zijn problemen in India langs gerechtelijke weg te verhelpen terwijl het, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, klaarblijkelijk gemakkelijk beslecht zou kunnen worden. Verzoeker laat dit motief ongemoeid.

4. Bijgevolg lijkt verzoeker niet aan te tonen dat hij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 13 juli 2018, voert verzoekende partij aan dat in de bestreden beslissing de nadruk wordt gelegd op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan haar relaas en vrees, omdat zij geen documenten voorlegt en geen asiel heeft aangevraagd in Frankrijk. Verzoekende partij licht dienaangaande toe dat zij slechte raad had gekregen in die zin dat haar was verteld om geen asiel in te dienen in Frankrijk maar in België, zodat haar dat niet kan worden verweten. Voorts stelt zij dat haar paspoort in Frankrijk werd gestolen en dat zij dat niet durfde aan te geven aan het commissariaat. Verzoekende partij wijst erop dat zij veel problemen heeft gekend en dienaangaande de nodige documenten heeft ingediend. Voor het overige volhardt zij in de middelen.

Betreffende verzoekende partij haar betoog dat zij slechte raad had gekregen in die zin dat haar was verteld om geen asiel in te dienen in Frankrijk maar in België, zodat haar dat niet kan worden verweten, wijst de Raad erop dat haar nalaten in Frankrijk (of zelfs eerder al in Griekenland) internationale bescherming aan te vragen, ongeacht haar verklaring hiervoor, een indicatie is dat zij internationale bescherming niet dringend nodig achtte, hetgeen de geloofwaardigheid en ernst van de door haar

aangehaalde problemen in en vrees ten aanzien van India op de helling zet. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk, van zodra hij hiertoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming indient. Verzoekende partij is hier echter in gebreke gebleven.

Hoe dan ook, in zoverre verzoekende partij oppert dat zij veel problemen heeft gekend en dienaangaande de nodige documenten heeft ingediend, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen enkel document voorlegt. Verzoekende partij, die nochtans blijktens haar verklaringen op het Commissariaat-generaal nog contact heeft met haar familie in haar land van herkomst (via WhatsApp), legt niet één document neer ter staving van haar verklaarde identiteit en afkomst, net zoals ze evenmin documenten aanbrengt ter ondersteuning van haar verklaarde problemen en vrees in India. Verzoekende partij haar stelling ter terechtzitting de nodige documenten te hebben ingediend, mist aldus feitelijke grondslag. Dit totale gebrek aan documenten ondermijnt voorts verzoekende partij haar algemene en algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van het door haar geschetste vluchtrelaas.

Verzoekende partij gaat voorts niet in op, minstens ontkracht, noch weerlegt zij de grond in de beschikking van 13 juli 2018 waar wordt vastgesteld: *“Waar verzoeker stelt dat de politie geen enkele poging ondernam om de daders op te pakken of hem effectief bescherming te bieden, komt hij niet verder dan loutere beweringen. Verzoeker legt vooreerst geen enkel begin van bewijs neer van de beweerde aanval. Verzoeker verklaarde dat hij wel een aangifte wou doen van de aanval, maar dat de politie niet naar hem omkeek en dat er zelfs geen FIR werd opgesteld (adm. doss., stuk 7, gehoorverslag 17 mei 2018, p. 11). Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt echter dat FIR's worden opgesteld op vraag van het slachtoffer van een vergrijp, en nog geen deel uitmaken van het eigenlijk onderzoek van de politie. Dat verzoeker geen FIR zou kunnen hebben indienen nadat hij in het ziekenhuis werd geslagen, acht de Raad niet geloofwaardig. Verzoeker heeft overigens zeer weinig ondernomen om zijn problemen in India langs gerechtelijke weg te verhelpen terwijl het, zoals toegelicht in de bestreden beslissing, klaarblijkelijk gemakkelijk beslecht zou kunnen worden. Verzoeker laat dit motief ongemoeid.”*

Verzoekende partij volhardt voor het overige in de middelen van haar verzoekschrift, zonder daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 13 juli 2018 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen. Haar relaas is niet aannemelijk of geloofwaardig en kan derhalve kan geen aanleiding geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin, noch van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar India.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS